

Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii

Concurs de promovare pe loc, în funcții de execuție a procurorilor
12 septembrie 2021

PROCES VERBAL
De soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Jurisprudența CEDO
20 septembrie 2021

Întocmit de comisia de soluționare a contestațiilor – Jurisprudența CEDO, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 19 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Jurisprudența CEDO.

Au formulat contestații 42 de candidați, astfel:

La Proba Teoretică s-au formulat contestații cu privire la 4 întrebări:

- 41 grila 1 (45 grila 2, 41 grila 3, 43 grila 4) contestată de 5 candidați
- 42 grila 1 (42 grila 2, 44 grila 3, 41 grila 4) contestată de 31 de candidați
- 43 grila 1 (41 grila 2, 45 grila 3, 42 grila 4) contestată de 2 candidați
- 44 grila 1 (43 grila 2, 42 grila 3, 45 grila 4) contestată de 13 candidați.

La Proba Practică s-au formulat contestații cu privire la o întrebare:

19 grila 1 (19 grila 2, 19 grila 3, 19 grila 4) contestată de 6 candidați.

1. Cu privire la întrebarea 41 grila 1 (45 grila 2, 41 grila 3, 43 grila 4) au fost formulate 5 contestații, în care se arată, în esență, următoarele:

- Parte dintre contestatori indică drept răspuns corect și cel de la litera a, invocându-se un citat din hotărârea Bălșan împotriva României (paragraful 57) potrivit căruia „...Aceste obligații pozitive, care se suprapun adesea, constau în: a) obligația de a lua măsuri rezonabile pentru a preveni retelele tratamente despre care autoritățile știau sau ar fi trebuit să știe...”.

Din chiar lectura paragrafului indicat de contestatori rezultă, însă, că răspunsul de la litera a este greșit, acesta indicând existența unor obligații pentru stat exclusiv în situația în care autoritățile știau de existența rețelilor tratamente, nu și în situația în care acestea ar fi trebuit să știe, astfel cum indică jurisprudența CEDO

În consecință, această contestație se va respinge.

- Un contestator indică, fără motivare, drept răspuns corect cel de la litera b. Acest răspuns este eronat, având în vedere că ar fi imposibil de protejat toate persoanele, inclusiv cele care nu se află sub jurisdicția statelor pârâte, împotriva tuturor formelor de rele tratamente interzise de articolul 3. Această concluzie reiese din paragraful 57 din aceeași hotărâre: „Curtea reamintește că art. 1 din Convenție, coroborat cu art. 3, impune statelor obligații pozitive de a se asigura că persoanele aflate sub jurisdicția lor sunt protejate împotriva tuturor formelor de rele tratamente interzise în temeiul art. 3.”

2. Cu privire la întrebarea 42 grila 1 (42 grila 2, 44 grila 3, 41 grila 4) au fost formulate 31 de contestații, în care se arată, în esență, următoarele:

- Un candidat indică drept răspuns corect litera b, citând din hotărârea Cacuci și SC Virra SRL c. României (paragraful 79) „în absența unei **ordonanțe** care să indice în mod clar

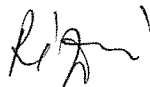
scopul și întinderea percheziției corporale, ingerința în dreptul reclamantei la viața privată nu era "conform legii" în înțelesul art. 8 din Convenție. ”

Autorul arată că potrivit dreptului intern, ordonanța are o semnificație diferită de proces-verbal, noțiune folosită în răspunsul de la litera c și reia textul hotărârii în care se arată la paragraful 79 că *“având în vedere considerațiile de mai sus și în absența unei ordonanțe adaptate la cazul reclamantei, care să indice în mod clar scopul și întinderea percheziției corporale, ingerința în dreptul reclamantei la viața privată nu era "conform legii" în înțelesul art. 8 din Convenție. ”*

Față de această susținere, apreciem că textul trebuie înțeles în sensul că, având în vedere circumstanțele speței în care procesul verbal încheiat ulterior era incomplet, singura soluție care ar fi redat caracterul legal ar fi fost un act cu valoare decizională, încheiat anterior, de exemplu o autorizație de percheziție sau o ordonanță a procurorului. Nu se poate deduce, doar din paragraful 79, că numai un astfel de act era suficient pentru a asigura legalitatea procedurii.

Alți candidați indică drept răspuns corect cel de la litera b: „este necesar ca autorizația emisă (...) să cuprindă mențiunea (...) sau să conțină motivele” întrucât aceeași formulare se regăsește în conținutul paragrafului nr.75 din hotărârea Cacuci și SC Virra SRL c. României iar potrivit unui candidat folosirea termenului „necesar” nu exclude și varianta unei alternative suficiente. Unul dintre contestatori indică faptul că în ipoteza unei percheziții corporale efectuate în cursul unei percheziții domiciliare este necesar ca în cuprinsul autorizației percheziției domiciliare să se menționeze că o percheziție corporală ar putea fi efectuată în baza articolului 165 din Codul de procedură penală sau să conțină motivele specifice care ar putea justifica o astfel de măsură iar răspunsul de la litera c este corect în condițiile efectuării unei percheziții corporale în absența unei percheziții domiciliare. Comisia va înlătura această ultimă critică întrucât un astfel de raționament nu reiese din hotărârea Cacuci și SC Virra SRL c. României, singura din programă ce privește percheziția corporală. Răspunsul menționat la litera b nu este corect întrucât folosește sintagma „este necesar” ca autorizația emisă în vederea efectuării percheziției domiciliare să menționeze posibilitatea efectuării unei percheziții corporale, or chiar din conținutul paragrafului 75 din hotărârea Cacuci și S.C. Virra & Cont Pad S.R.L. c. României rezultă că procurorul prezent la percheziție, autoritatea însărcinată cu ancheta, competentă să dispună percheziția corporală în temeiul legislației naționale în vigoare la momentul faptelor, a omis, de asemenea, să definească scopul și întinderea percheziției corporale. În consecință, în viziunea instanței de la Strasbourg, această ultimă situație, odată îndeplinită, ar fi fost suficientă pentru asigurarea de garanții adecvate și eficiente împotriva abuzurilor. Cei doi termeni indicați de contestatori „necesar” și „suficient” nu sunt în mod evident similari, unul neimplicându-l pe celălalt.

- Alți candidați invocă faptul că răspunsul indicat la litera c nu poate fi cel corect întrucât procesul verbal se încheie ulterior efectuării percheziției și cuprinde rezultatul percheziției. În opinia unora dintre contestatori această variantă de răspuns contrazice cele menționate în paragraful 76 din hotărârea Cacuci și S.C. Virra & Cont Pad S.R.L. c. României care se referă în mod expres la o autorizație concretă și împiedică controlul de legalitate, necesitate, proporționalitate și subsidiaritate care rezultă din art. 8 din Convenție și care trebuie să fie *a priori* efectuării percheziției. Astfel, se susține că justificarea unei ingerințe nu poate avea loc chiar cu ocazia producerii aceasta. Critica urmează a fi înlăturată având în vedere faptul că din chiar cuprinsul paragrafului citat rezultă că scopul și întinderea unei percheziții trebuie stabilite în conformitate cu

prevederile legale relevante, fie anterior, fie **ulterior**, ceea ce contrazice teza controlului exclusiv *a priori* invocată de contestator

Unul dintre contestatori invocă faptul că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu impune condiția întocmirii unor procese verbale distincte în cazul efectuării unei percheziții corporale cu ocazia efectuării unei percheziții domiciliare iar răspunsul menționat la litera c vorbește despre o autorizare a unei percheziții corporale, aspect care nu este menționat în hotărârea Cacuci și S.C. Virra & Cont Pad S.R.L. c. României. Comisia urmează a înlătura această critică întrucât dispozițiile legale interne impun întocmirea unui proces verbal de percheziție corporală care, odată ce conține toate elementele prevăzute de lege, poate sau nu să fie un înscris distinct de cel de percheziție domiciliară. De asemenea noțiunea de autorizare folosită în cuprinsul răspunsului corect privește dispunerea acestui procedeu probatoriu de către autoritatea competentă neimplicând mijlocirea judecătorului. În același sens este folosită această noțiune în codul de procedură penală atunci când, în articolul 141, indică posibilitatea autorizării de către procuror a unor măsuri de supraveghere tehnică.

- S-a susținut de asemenea de către unii contestatori faptul că ar fi corecte ambele variante de răspuns b și c, întrucât ambele variante își găsesc suport în paragraful 75 al hotărârii Cacuci și SC Virra SRL c. României și nu se exclud reciproc, fiind susceptibile de a fi reținute împreună.

Pentru motivul indicate anterior, respectiv folosirea termenului „necesar”, răspunsul menționat la litera b nu este corect.

- Un candidat apreciază corect răspunsul indicat la litera a întrucât în opinia sa din paragrafele 75-78 din hotărârea Cacuci și S.C. Virra & Cont Pad S.R.L. c. României rezultă că și în cazul percheziției corporale este necesară autorizarea judecătorului ca în cazul percheziției domiciliare.
- Alți candidați menționează că răspunsul indicat la litera c nu poate fi corect întrucât este incomplet față de mențiunile paragrafului nr. 78 ce permite stipularea scopului și întinderii percheziției în conținutul procesului verbal doar în cazuri urgente.

Răspunsul menționat la litera a nu este corect întrucât folosește sintagma „este necesar” ca pentru efectuarea unei percheziții corporale să se emită o autorizație prealabilă de către un judecător, or chiar din conținutul paragrafului 75 din hotărârea Cacuci și S.C. Virra & Cont Pad S.R.L. c. României rezultă că procurorul prezent la percheziție, autoritatea însărcinată cu ancheta, competentă să efectueze percheziția corporală în temeiul legislației naționale în vigoare la momentul faptelor a omis, de asemenea, să definească scopul și întinderea percheziției corporale. În consecință, în viziunea instanței de la Strasbourg, această ultimă situație, odată îndeplinită ar fi fost suficientă pentru asigurarea de garanții adecvate și eficiente împotriva abuzurilor.

În ceea ce privește critica referitoare la răspunsul indicat la litera c, se constată că paragraful 78 din hotărârea anterior menționată statuează, răspunzând unui argument al Guvernului, „*în plus, deși admite că anumite circumstanțe urgente, cum ar fi existența unor motive specifice de siguranță, pot cere ca măsuri speciale, inclusiv percheziții corporale la fața locului, să fie luate de către organele de cercetare penală la începutul percheziției domiciliare, Curtea consideră că Guvernul nu a invocat niciun argument convingător pentru a demonstra existența unor astfel de motive în prezenta cauză.*” Astfel, se poate deduce că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în cazul în care apar motive de siguranță, se poate proceda la efectuarea unor percheziții corporale cu ocazia perchezițiilor domiciliare. Constatarea încălcării articolului 8 din Convenție în această hotărâre provine și din împrejurarea că în dosarul intern nu au fost menționate astfel de circumstanțe urgente, care, de altfel, nu erau nici atunci impuse de legea națională. Textul variantei c indică, alături de mențiunile expres prevăzute de

legea națională (articolul 166 alineatul 4 din Codul de procedură penală) necesitatea includerii motivului și a scopului pentru care s-a procedat la autorizarea acestei măsuri, cu referire inclusiv la întinderea percheziției corporale. Apreciem că varianta de la litera c face trimitere, între altele, la motivele de siguranță sau alte circumstanțe urgente, care au determinat efectuarea percheziției corporale.

3. Cu privire la întrebarea 43 grila 1 (41 grila 2, 45 grila 3, 42 grila 4) au fost formulate 2 de contestații, în care se arată, în esență, următoarele:

- Cei doi contestatori indică drept răspuns corect pe cel de la litera b, „întotdeauna o încălcare a dreptului la un proces echitabil (...)”. Acest răspuns este greșit, inclusiv prin prisma jurisprudenței indicate de contestatori (Bobeș împotriva României), întrucât în acea hotărâre se precizează că

37. Din acest principiu general decurg, conform jurisprudenței Curții, două cerințe: prima – absența unui martor trebuie justificată de un motiv serios; a doua – atunci când o condamnare se bazează în întregime sau într-o proporție considerabilă pe depozițiile unei persoane în cazul căreia acuzatul nu i-a putut adresa întrebări sau nu a putut solicita ascultarea acesteia nici în stadiul de instrumentare, nici în cursul dezbaterilor, dreptul la apărare poate fi restrâns în mod incompatibil cu garanțiile prevăzute la art. 6 (dispoziția privind proba „unică sau decisivă”) [Al-Khawaja și Tahery (MC), citată anterior, pct. 119].

38. În fiecare cauză în care problema caracterului echitabil al procedurii se pune în raport cu o depoziție a unui martor absent, este necesar să se stabilească dacă există elemente care să compenseze suficient inconvenientele legate de admiterea unei asemenea probe pentru a permite o apreciere corectă și echitabilă a fiabilității acesteia. Examinarea acestei chestiuni permite pronunțarea unei condamnări numai în cazul în care depoziția martorului absent este suficient de fiabilă ținând seama de importanța ei în cauză [Al-Khawaja și Tahery (MC), citată anterior, pct. 147].

Prin urmare, este corect răspunsul de la litera a, care precizează că este încălcat dreptul prevăzut de articolul 6 dacă declarația martorului absent constituie proba unică sau decisivă și NU există garanții procedurale suficiente (elemente care să compenseze suficient inconvenientele legate de admiterea unei asemenea probe pentru a permite o apreciere corectă și echitabilă a fiabilității acesteia).

4. Cu privire la întrebarea 44 grila 1 (43 grila 2, 42 grila 3, 45 grila 4) s-au formulat 13 contestații, astfel:

- Unii dintre contestatori arată, unele contestații invocând cauza Simon c. României, că varianta a este cea corectă, invocând paragraful 40: „Curtea consideră, de asemenea, că trimiterea sistematică la gravitatea faptelor și la modul în care au fost comise nu poate compensa lipsa unei motivări concrete întemeiate pe faptele relevante în legătură cu persoana reclamantului, cu privire la existența unei amenințări pentru ordinea publică sau la orice alt motiv conform cu jurisprudența Curții.”

Din lectura acestui paragraf rezultă că trimiterea la gravitatea faptei nu poate compensa ea singura, lipsa unei motivări; Totuși, nu rezultă că un asemenea argument, *inter alia*, nu poate fi avut în vedere.

- Alți contestatori indică drept răspuns corect litera c, întrucât acesta ar relua exact dispozițiile art. 5 alin. 4, apreciind că răspunsul de la litera b încalcă flagrant articolul 5 alin. 4.

Față de dispozițiile art. 5 alin. 4.: „Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală.” observăm că textul de la litera c este diferit, în sensul că

se referă la dreptul la o cale de atac împotriva hotărârilor care dispun sau prelungesc o măsură de detenție.

Răspunsul de la litera c contravine jurisprudenței CEDO în cauza Mihuță c. României, indicată parțial chiar de unii contestatori, potrivit căreia „38. Curtea reamintește că art. 5 § 4 nu garantează niciun drept, ca atare, la un recurs împotriva hotărârilor ce dispun sau ce prelungesc o măsură de detenție.”.

- Unele contestațiile susțin că în hotărârile din programă nu se regăsește răspunsul corect, cel de la litera b.

Totuși, răspunsul de la litera b este conform cu jurisprudența CEDO indicată în programă (Soare c. României, paragraful 241: „Curtea observă că, din perspectiva „aspectului procedural” al art. 5 din convenție, reclamantii se plâng de lipsa unei anchete cu privire la privarea lor de libertate. În măsura în care acest capăt de cerere se poate interpreta ca denunțând absența unui recurs garantat de art. 5 § 4 din convenție, Curtea reamintește că această dispoziție a convenției nu este încălcată atunci când privarea de libertate ia sfârșit într-un termen mai scurt decât cel care ar fi fost necesar pentru derularea procedurii prevăzute în această dispoziție [a se vedea *X împotriva Suediei*, nr. 7376/76, decizia Comisie din 7 octombrie 1976, Decizii și rapoarte (DR) 7; și *Fox, Campbell și Hartley împotriva Regatului Unit*, 30 august 1990, pct. 44, seria A nr. 182].” Aceasta este jurisprudența stabilă a CEDO în materie de articolul 5 paragraful 4, fiind reluată și în jurisprudența ulterioară.

Unele contestații arată că această variantă este greșită, avându-se în vedere că, potrivit jurisprudenței CEDO, orice privare de libertate nelegală, chiar de scurtă durată, este contrară CEDO. Această susținere este corectă, dar ea nu implică nicio consecință directă asupra exercitării dreptului garantat de articolul 5 paragraful 4.

5. Cu privire la întrebarea 19 grila 1 (19 grila 2, 19 grila 3, 19 grila 4) s-au formulat 6 contestații.

- Un candidat a considerat că răspunsul de la litera b nu este corect întrucât sancțiunea aplicată nu este administrativă ci contravențională iar art. 4 din Protocolul Adițional nr.7 nu se referă decât la două sancțiuni penale pentru aceeași faptă.
- Mai mulți candidați au considerat că răspunsul de la litera b nu este corect întrucât mențiunea „esențial identică” din cuprinsul răspunsului de la litera b nu este îndeplinită în speță, neregăsindu-se între contravenția reglementată de Legea nr.61/1991 și forma actuală a infracțiunii prev. de art.371 C.pen.. De asemenea, au indicat faptul că un proces verbal de constatare și sancționare a contravenției nu ar putea paraliza o acțiune penală întrucât o concluzie contrară ar conduce la dezincriminarea *de iure* a infracțiunii prev. de art.371 C.pen., persoanele în cauză putând chiar solicita aplicarea unei sancțiuni contravenționale pentru a paraliza orice demers al procurorului ulterior. De asemenea s-a invocat faptul că filtrul instanței nu este un element definitoriu, instanța de contencios administrativ neputând analiza intensitatea atingerii aduse ordinii publice pentru a putea constata că se impune aplicarea normelor penale pentru restabilirea ordinii juridice și nu a celor contravenționale.
- Doi candidați au considerat în plus ca fiind corect răspunsul indicat la litera c întrucât potrivit jurisprudenței CJUE, esențial identică în materie cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, aplicarea sancțiunii administrative nu înlătură automat instrumentul penal dacă prevede condiții superioare și dacă sancțiunea administrativă se va lua în calcul la decizia finală, astfel încât răspunsul indicat la litera c este cel corect. De asemenea s-a precizat faptul că pot fi situații în care

sanctiunea contravențională este neîndestulătoare pentru atingerea obiectivelor de prevenție și sancțiune iar acest lucru trebuie să intre în marja de apreciere a instanței penale. În plus a fost subliniat faptul că între momentul rămânerii definitive a sancțiunii contravenționale și momentul trimiterii în judecată au fost trei luni, existând astfel o legătură temporală între proceduri și că normele contravenționale și penale incidente în cauză sunt clare, previzibile și accesibile.

- Un candidat a subliniat că în bibliografia de concurs nu există nicio speță care să vizeze aspecte similare astfel că răspunsul corect la întrebare nu putea fi aflat doar din studierea tematicii și bibliografiei pentru concurs. Referindu-se la hotărârea Mihalache c. României, candidatul a considerat că răspunsul de la litera a este cel corect întrucât prima procedură nu poate fi calificată drept penală; cuantumul sancțiunii administrative, deși ridicat, nu poate conduce la concluzia că aplicarea unei sancțiuni contravenționale face ca această contravenție să fie infracțiune iar aplicarea amenzii să fie asimilată unei condamnări.

Contestațiile vor fi respinse ca neîntemeiate, răspunsul corect fiind cel de la litera b.

Astfel critica privind calificarea ca fiind sancțiune contravențională și nu penală a primei amenzi ceea ce ar atrage neaplicarea art.4 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenție nu poate fi reținută, întrucât materia penală reprezintă o noțiune autonomă, independentă de clasificările utilizate de sistemele juridice naționale ale statelor membre. Definierea noțiunii și a elementelor de analizat pentru a concluziona dacă o procedură este penală sau nu, în sensul autonom al Convenției, sunt indicate în paragrafele 54 și următoarele din hotărârea Mihalache c. României, astfel că se va înlătura critica potrivit căreia tematica și bibliografia pentru examen nu a permis identificarea răspunsului corect la această întrebare.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, existența sau inexistența unei „acuzatii în materie penală” se apreciază în baza a trei criterii, denumite în mod curent „criteriile Engel”. Primul criteriu Engel se referă la calificarea prevederii drept dispoziție de drept penal conform dreptului național. Totuși, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu interpretează această încadrare ca fiind determinată, ci doar ca reprezentând un punct de plecare al examinării.

În cadrul celui de al doilea criteriu Engel, natura infracțiunii, Curtea Europeană a Drepturilor Omului examinează mai întâi sfera destinatarii unei reglementări care prevede sancționarea unei anumite încălcări. În cazul în care o reglementare se adresează tuturor, iar nu unui grup care are un anumit statut, acesta este un argument care poate fi invocat în favoarea caracterului penal al sancțiunii. În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului se întemeiază pe finalitatea sancțiunii aplicabile în temeiul dispoziției penale. Sancțiunea nu are caracter penal atunci când are ca finalitate numai o reparare a daunelor materiale. În schimb, în cazul în care sancțiunea are ca scop pedepsirea și prevenirea, aceasta are caracter penal. În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ia în considerare în jurisprudența recentă aspectul dacă sancționarea încălcării are drept obiectiv apărarea unor valori și a unor interese a căror protecție este garantată în mod obișnuit de normele de drept penal. Aceste elemente trebuie apreciate în ansamblu.

Al treilea criteriu Engel se referă la natura și la gravitatea pedepsei aplicabile. În cazul pedepselor privative de libertate, se prezumă în general caracterul penal al sancțiunii, această prezumție putând fi răsturnată numai în cazuri excepționale. Și

amenzile pentru a căror neplată este aplicabilă o pedeapsă privativă de libertate sau care determină o înscriere în cazierul judiciar reprezintă, de regulă, elemente care indică existența unei proceduri penale. Curtea Europeană a Drepturilor Omului consideră că cel de al doilea și cel de al treilea criteriu sunt alternative. În cazul în care o analiză separată a celor două criterii nu duce însă la soluționarea cauzei, acestea vor fi analizate și cumulativ.

În concluzie se constată faptul că primul criteriu, calificarea în dreptul intern, enunțat în cuprinsul răspunsului indicat la litera a, nu constituie decât primul pas al raționamentului privind calificarea drept penală a materiei, în sensul autonom al Convenției. În cauză, potrivit celui de-al doilea criteriu se constată faptul că norma contravențională se adresează tuturor și urmărește sancționarea conduitei ilicite, având scop punitiv și nu repararea pagubei eventual produse. Totodată, în ceea ce privește natura și severitatea sancțiunii, se constată că aceasta are natură financiară, cuantumului aplicat, maximul prevăzut de lege, fiind suficient de ridicat pentru a concluziona în sensul existenței unei proceduri penale.

Totodată, nu poate fi reținută nici critica privind lipsa de suprapunere a conținutului normei contravenționale și a conținutului normei penale, întrucât ulterior hotărârii Sergey Zolotukhin c. Rusiei (MC), Curtea a concluzionat că art. 4 din Protocolul nr. 7 trebuie înțeles ca o interdicție a urmăririi penale sau a judecării unei persoane pentru o a doua „infracțiune” în măsura în care aceasta avea la origine fapte identice sau fapte care erau în esență identice (a se vedea paragraful 67 din hotărârea Mihalache c. României). În consecință, esențială este calificarea ca fiind identice sau esențial identice a faptelor, obiect al celor două proceduri, și nu a conținutului juridic al ilicitelor imputate persoanei în cauză. Punctul de pornire pentru examinarea aspectului dacă faptele din cele două proceduri sunt identice sau sunt în esență aceleași ar trebui să fie compararea expunerii faptelor (ansamblu de circumstanțe factuale concrete, care implică același făptuitor și sunt indisolubil legate între ele în timp și în spațiu) care fac obiectul procedurii finalizate cu expunerea faptelor legate de a doua procedură penală (a se vedea în acest sens paragraful 32 din hotărârea Butnaru și Bejan-Piser c. României).

În ceea ce privește filtrul instanței potrivit paragrafului 95 din hotărârea Mihalache c. României, ceea ce contează într-o anumită cauză este ca hotărârea în discuție să fie emisă de o autoritate investită să participe la administrarea justiției în ordinea juridică națională respectivă și ca această autoritate să fie competentă în temeiul dreptului național să stabilească și să sancționeze, după caz, comportamentul contrar legii de care este acuzată persoana în cauză. În consecință, în analiza elementului bis al principiului nu este necesară intervenția unui judecător, speța indicând-o pentru a înlătura orice dubiu cu privire la calificare drept autoritate investită să participe la administrarea justiției a agentului constator.

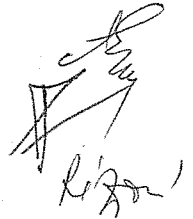
În ceea ce privește posibila calificare a celor două procedurilor ca fiind „mixte”, unite printr-o legătură materială și temporală suficient de strânsă, care pot fi considerate ca formând un ansamblu integrat, invocată de doi candidați, comisia constată că între acestea nu există o legătură materială suficientă, ele neurmărind scopuri complementare și, prin urmare, neabordând, nu numai *in abstracto*, ci și *in concreto*, aspecte diferite ale actului în cauză, prejudiciabil societății, procedurile nu s-au desfășurat astfel încât să se evite pe cât posibil orice suprapunere în colectarea și aprecierea elementelor de probă, neexistând nicio interacțiune între autoritățile competente, care să demonstreze că stabilirea faptelor efectuată în cadrul unei proceduri a fost preluată în cadrul celeilalte iar procedura contravențională are caracter stigmatizant. Este adevărat faptul că luarea în considerare a sancțiunii impuse în urma procedurii care a rămas definitivă mai întâi,

în cadrul procedurii rămase definitive ulterior constituie un factor important în analiza caracterului mixt al procedurii dar acest argument singular nu poate conduce la o astfel de concluzie.

În consecință, pentru motivele de mai sus, comisia de soluționare a contestațiilor respinge toate contestațiile, atât la proba teoretică, cât și la proba practică, baremul fiind menținut în forma inițială, redactată de comisia de elaborare a subiectelor.

Comisia de contestații:

A handwritten signature in black ink is located in the upper right quadrant of the page. Below the signature, there is a faint, circular stamp or seal, which is mostly illegible due to its lightness and the quality of the scan.

Contestatii la barem formulate la materia Jurisprudenta CEDO aspecte penale

Pentru concursul de promovare in functii de executie

Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebari contestate
1	B1003	G4	Proba Teoretica <hr/> 41
2	B1043	G2	Proba Teoretica <hr/> 42
3	B1045	G4	Proba Practica <hr/> 19
4	B1049	G1	Proba Teoretica <hr/> 42
5	B1075	G3	Proba Teoretica <hr/> 42
6	B1077	G1	Proba Teoretica <hr/> 42
7	B1080	G3	Proba Practica <hr/> 19
8	B1092	G2	Proba Teoretica <hr/> 42
9	B1095	G4	Proba Teoretica <hr/> 41
10	B1098	G4	Proba Teoretica <hr/> 41 42
11	B1107	G3	Proba Teoretica <hr/> 42
12	B1157	G2	Proba Teoretica <hr/> 42
13	B1163	G4	Proba Teoretica <hr/> 43
14	B1167	G1	Proba Teoretica <hr/> 42
15	B1195	G4	Proba Teoretica <hr/>

Contestatii la barem formulate la materia Jurisprudenta CEDO aspecte penale

					45
16	B1204	G4		Proba Teoretica	43
17	B1214	G4		Proba Teoretica	41
					45
18	B1222	G1		Proba Teoretica	44
19	B1223	G4		Proba Teoretica	41
20	B1224	G1		Proba Teoretica	42
					43
					44
21	B1225	G4		Proba Teoretica	41
22	B1228	G2		Proba Teoretica	42
23	B1229	G1		Proba Teoretica	42
24	B1231	G4		Proba Teoretica	41
					45
25	B1232	G2		Proba Teoretica	42
26	B1259	G1		Proba Teoretica	41
					42
27	B1280	G2		Proba Teoretica	43
					45
28	B1342	G3		Proba Teoretica	44
29	B1362	G1		Proba Teoretica	41

Contestatii la barem formulate la materia Jurisprudenta CEDO aspecte penale

			42
			44
30	B1392	G4	
		Proba Teoretica	41
31	B1417	G2	
		Proba Practica	19
32	B1419	G2	
		Proba Teoretica	42
			43
33	B1425	G1	
		Proba Teoretica	42
34	B1430	G1	
		Proba Teoretica	42
35	B1435	G2	
		Proba Teoretica	42
36	B1465	G3	
		Proba Teoretica	44
		Proba Practica	19
37	B1469	G4	
		Proba Teoretica	41
			45
38	B1520	G1	
		Proba Teoretica	42
39	B1575	G1	
		Proba Teoretica	42
		Proba Practica	19
40	B1582	G1	
		Proba Teoretica	42
41	B1609	G2	
		Proba Teoretica	43
		Proba Practica	19
42	B1639	G1	
		Proba Teoretica	42
			44

Contestatii la barem formulate la materia Jurisprudenta CEDO aspecte penale

Contestatii la barem formulate la materia Jurisprudenta CEDO aspecte penale

Pentru concursul de promovare in functii de executie

Proba Teoretica

Intrebarea 41 - 5 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1163	G4	43
	2	B1204	G4	43
	3	B1259	G1	41
	4	B1280	G2	45
	5	B1362	G1	41

Intrebarea 42 - 31 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1003	G4	41
	2	B1043	G2	42
	3	B1049	G1	42
	4	B1077	G1	42
	5	B1092	G2	42
	6	B1095	G4	41
	7	B1098	G4	41
	8	B1157	G2	42
	9	B1167	G1	42
	10	B1214	G4	41
	11	B1223	G4	41
	12	B1224	G1	42
	13	B1225	G4	41
	14	B1228	G2	42
	15	B1229	G1	42
	16	B1231	G4	41
	17	B1232	G2	42
	18	B1259	G1	42
	19	B1342	G3	44
	20	B1362	G1	42
	21	B1392	G4	41
	22	B1419	G2	42
	23	B1425	G1	42
	24	B1430	G1	42
	25	B1435	G2	42
	26	B1465	G3	44
	27	B1469	G4	41
	28	B1520	G1	42
	29	B1575	G1	42
	30	B1582	G1	42
	31	B1639	G1	42

Intrebarea 43 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1098	G4	42
	2	B1224	G1	43

Intrebarea 44 - 13 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1075	G3	42

Contestatii la barem formulate la materia Jurisprudenta CEDO aspecte penale

2	B1107	G3	42
3	B1195	G4	45
4	B1214	G4	45
5	B1222	G1	44
6	B1224	G1	44
7	B1231	G4	45
8	B1280	G2	43
9	B1362	G1	44
10	B1419	G2	43
11	B1469	G4	45
12	B1609	G2	43
13	B1639	G1	44

Proba Practica

Intrebarea 19 - 6 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1045	G4	19
	2	B1080	G3	19
	3	B1417	G2	19
	4	B1465	G3	19
	5	B1575	G1	19
	6	B1609	G2	19